

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **G. N.**, nar. X, st. příslušnost Ruská federace, t.č. pobytem ZZC Bělá - Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl.m. Prahy**, Odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Křížíkova 12, 180 00 Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2014, čj. KRPA-43188-40/ČJ-2014-000022,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl podle § 129 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. června 2013 (označované neoficiálně také jako Dublin III.; dále jen jako „nařízení č. 604/2013“), kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států. Původní doba zajištění uložená rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 2. 2014 čj. KRPA-43188-20/ČJ-2014-000022 byla napadeným rozhodnutím prodloužena podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o 40 dnů.

Žalobce předně namítá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně posoudil existenci vážného nebezpečí útěku, což je jedna z podmínek zajištění podle článku 28 nařízení č. 604/2013. Žalobce namítá, že každé zajištění musí plnit svůj účel a při zajištění za účelem předání podle nařízení Dublin III. musí být prokázáno, že v případě zajištěné osoby existuje

vážné nebezpečí útěku. V opačném případě dochází k nezákonnému zajištění, což jak se žalobce domnívá, je také jeho případ. Žalobce připouští, že přicestoval z Maďarska do České republiky bez platného cestovního dokladu a víza místo toho, aby vycestoval do Ruska, což bylo jednání protiprávní, na druhé straně však neprokazuje skutečnost, že se žalobce pokusí z území České republiky utéct. Žalobce naopak připomíná, že se ihned po příjezdu do země dobrovolně přihlásil na policii v úmyslu požádat o udělení mezinárodní ochrany, což svědčí o tom, že spolupracuje se státními orgány a další útěk nemá v úmyslu.

Žalobce dále namítá, že v jeho případě není zajištění nevyhnutelné. Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí zkoumal využití mírnějších opatření v rozsahu ustanovení § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců, avšak žalobce uvádí, že ani jedna z těchto alternativ k zajištění není pro něj fakticky dostupná. Má tedy za to, že v nastalé situaci měl žalovaný zvážit využití jiných alternativních opatření, která na jedné straně plní účel zajištění a na druhé straně nezasahují do práva žalobce na osobní svobodu v takové míře jako zajištění. Jako možnou alternativu žalobce navrhuje umístění do přijímacího střediska nebo pobytového střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu. Žalobce se domnívá, že byl zbaven svobody jenom pro to, že pro něj zákonné alternativy k zajištění nejsou dostupné a policie nevyužívá jiné možnosti, které se jí nabízejí. Dodává, že pobytové nebo přijímací středisko pro žadatele o mezinárodní ochranu má volné ubytovací kapacity a pobyt v nich nezasahuje do osobní svobody tak závažným způsobem jako zajištění v zařízení Bělá - Jezová.

Žalobce závěrem uvádí, že je fakticky trestán zajištěním za to, že se proti předání do Maďarska brání žalobou. Připomíná, že přestože Maďarsko akceptovalo jeho přijetí dne 10. 2. 2014, dostal rozhodnutí o předání až dne 7. 3. 2014, čili s téměř měsíční prodlevou. Žalobce dále namítá, že důvodem prodloužení jeho zajištění o dalších 40 dní je kromě zmíněné nedbalosti státních orgánů také skutečnost, že se proti předání do Maďarska brání žalobou a uvedený stav považuje za neakceptovatelný.

Ve vyjádření k obsahu žaloby žalovaný trvá na tom, že se neodchýlil od diskrece správního uvážení a vycházel ze skutečného zjištění stavu věci. Konstatuje, že ze spisového materiálu vyplývá zřejmá skutečnost, že žalobce před jeho zajištěním přicestoval na území České republiky autobusem bez víza či cestovního dokladu. Současně bylo v řízení žalovaným prokázáno, že s cizincem bylo vedeno řízení o udělení azylu na území Maďarska jakožto jiného členského státu.

Žalovaný uvádí, že svým postupem jednal v duchu společné azylové politiky Evropské unie. Poukazuje na skutečnost, že společná azylová politika usiluje o zajištění plného dodržování práva na azyl v prostoru společenství, o kterém rozhoduje pouze jeden z jeho členských států, čímž je zabráněno opakovanému podávání žádostí o azyl na území společenství, což zamezuje obcházení zmíněného subjektivního práva. Důvod, jenž vyvolal aplikaci ustanovení § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců byl dle žalovaného naplněn, neboť prodloužení doby zajištění bylo ve věci realizace předání žalobce dle dublinského nařízení nezbytné. Žalovaný uvádí, že závěr, proč přistoupil k prodloužení doby zajištění, vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy konkrétně a jasně poukázal na skutečnosti, které ho vedly k vydání napadeného rozhodnutí. Poukazuje zejména na žalobcem podanou žalobu s žádostí o přiznání odkladného účinku, kterou žalobce napadl rozhodnutí Odboru azylové migrační politiky Ministerstva vnitra ze dne 7. 3. 2014, jímž bylo rozhodnuto o zastavení řízení o žalobcově žádosti o azyl. Součástí zmíněného rozhodnutí bylo také sdělení o přemístění žalobce do Maďarska. Proto bylo předání cizince na území Maďarska oddáleno s tím, že předání bude uskutečněno až bude postaveno na jisto, zda krajský soud podané žalobě odkladný účinek přizná či nikoliv.

Žalovaný dále nesouhlasí s námitkou žalobce týkající se porušení článku 28 nařízení č. 604/2013. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný mimo obecných

podmínek zajištění zabýval také tím, zda v případě žalobce hrozí nebezpečí útěku, potažmo zda v jeho případě nepostačuje uložit mírnější prostředky zabezpečující vycestování. Po posouzení okolností případu dospěl žalovaný k závěru, že vážné nebezpečí útěku v případě žalobce hrozí. Žalovaný uvádí, že vážil zejména dosavadní chování žalobce, který se svévolně pohyboval na území schengenského prostoru, i když věděl, že nemá platné oprávnění k pobytu či vízum, které by ho k tomu opravňovalo a místo, aby vycestoval z území Maďarska do Ruska, přicestoval neoprávněně na území České republiky.

Žalovaný se konečně neztotožňuje ani s výtkou, že by se nedostatečně zabýval otázkou využití mírnějších opatření za účelem vycestování žalobce z území. Žalovaný uvádí, že žalobce úmyslně vstoupil na území České republiky, aniž by disponoval finančními prostředky či adresou, kde by se mohl zdržovat. Za dané situace považuje aplikaci mírnějších prostředků mírnějších za nemožnou. Žalovaný má za to, že pakliže žalobce nemá finanční prostředky ke složení finanční kauce a současně na území České republiky není místo, kde by se mohl zdržovat, nelze žalovaného napadat, že mírnější prostředky za účelem vycestování neuložil.

Polemiku žalobce, že žalovaný měl zvážit jiné alternativní prostředky než ty, které jsou stanoveny v ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců, je dle žalovaného nemístná. Uvádí, že nemůže být naplněna představa žalobce, že policejní orgán svévolně umístí cizince do přijímacího střediska nebo pobytového střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu, zejména za situace kdy na tohoto není pohlíženo jako na žadatele o udělení mezinárodní ochrany dle § 2 odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „azylový zákon“).

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.) a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Pro lepší orientaci v dané věci soud krátce zrekapituluje podstatné okolnosti, které vyplynuly ze správního a soudního spisu. Dne 1. 2. 2014 se žalobce dostavil na služebnu žalovaného, kde sdělil, že právě přicestoval do České republiky, nemá žádný cestovní doklad a ani vízum a že zvažuje podání žádost o mezinárodní ochranu. Jelikož žalobce nepředložil žádný cestovní doklad, byl ještě téhož dne v 16:24 hod. zajištěn dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o policii České republiky.

Lustrací žalobcovy osoby bylo dne 2. 2. 2014 zjištěno, že byl žadatelem o azyl v Maďarsku, přičemž jeho žádost byla tamními úřady zamítnuta. Dne 2. 2. 2014 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění.

Vzhledem ke skutečnosti, že v žalobcově případě byly shledány důvody pro aplikaci nařízení č. 604/2013, přistoupil žalovaný ještě dne 2. 2. 2014 k vydání rozhodnutí o zajištění žalobce na dobu 60 dnů za účelem jeho předání. Uvedená doba se ukázala jako nedostatečná k provedení předání žalobce do Maďarska. To jako jediný z dožadovaných států (Švédsko, Rakousko, Maďarsko) vyslovilo souhlas s žalobcovým přijetím. Akceptaci maďarské strany obdrželo Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky dne 10. 2. 2014, když již dne 4. 2. 2013 zahájilo s žalobcem řízení dle nařízení č. 604/2013, o čemž byl žalovaný vyrozuměn dne 10. 2. 2013. Na základě maďarského souhlasu s přijetím žalobce vydalo Ministerstvo vnitra dne 4. 3. 2014 rozhodnutí o nepřípustnosti žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle § 10a písm. b) azylového zákona a členským státem Evropské unie příslušným k posouzení žádosti žalobce byla určena Maďarská republika. Proti tomuto

rozhodnutí podal žalobce dne 14. 3. 2014 žalobu ke Krajskému soudu v Praze a zároveň požádal o přiznání odkladného účinku žaloby.

Na základě uvedených skutečností přistoupil žalovaný k vydání napadeného rozhodnutí.

Zajištění cizince je zásahem do jeho osobní svobody, a proto může být provedeno pouze v souladu se zákony, Ústavou a Listinou a v neposlední řadě s Úmluvou, jíž je Česká republika vázána [srov. nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 10/08, ze dne 12. 5. 2009 (N 115/53 SbNU 427; 229/2009 Sb.), <http://nalus.usoud.cz>].

Na prvním místě soud řešil, zda žalovaný v případě žalobce správně posoudil existenci vážného nebezpečí útěku, jako jedné z hlavních podmínek zajištění podle článku 28 nařízení č. 604/2013.

Článek 28 odst. 2 zmíněného nařízení stanoví: „*Členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.*“

Dle názoru soudu byly právě konkrétní okolnosti žalobcova případu hlavním důvodem, proč žalovaný přistoupil k zajištění žalobce, respektive k prodloužení doby jeho zajištění. Žalobce se v České republice ocitl poté, co se v Maďarsku dozvěděl o neúspěchu žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž mu zároveň bylo nařízeno vycestovat do země jeho původu. Tuto povinnost však žalobce nerespektoval a byť neměl platný cestovní doklad ani vízum, odcestoval do České republiky, kde opět hodlal podat žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný uvedené žalobcovo jednání vyhodnotil jako hrubým způsobem narušující chráněné zájmy České republiky i celého schengenského práva. Za daných okolností soud přisvědčil názoru žalovaného, že na základě předchozího jednání žalobce existuje reálné nebezpečí, že se opět pokusí o útěk. Žalobcova historie neskýtá žádnou záruku, že by respektoval povinnosti mu uložené a znovu se nerozhodl pro vycestování do některé z dalších zemí v rámci schengenského prostoru.

Další otázkou k posouzení soudem je, zda žalovaný dostatečným způsobem zvážil a odůvodnil, zda by v případě žalobce nestačilo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Článek 15 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a rady 2008/115/ES, tzv. návratové směrnice byl do českého zákona o pobytu cizinců implementován v podobě nových ustanovení § 123b a 123c, a to zákonem č. 427/2010 Sb., s účinností od 1. 1. 2011. Podle těchto ustanovení jsou zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území:

- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě policií stanovené,
- b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území.

Zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území představují jistě mírnější donucovací opatření, než zajištění cizince. Zákon zde dává správnímu orgánu pravomoc dle konkrétních okolností každého případu rozhodnout, zda zvolí nejprve zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území, tedy mírnější prostředek nebo pokud tento mírnější

prostředek není vhodný, zda cizince zajistí. Posouzení vhodnosti použití institutu uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by pak mělo vždy předcházet rozhodnutí o zajištění cizince a správní orgán by měl svou úvahu o důvodech, proč přistoupil přímo k zajištění cizince uvést v rozhodnutí o zajištění cizince. Soudní judikatura je ustálená v tom, že nestačí pouhé konstatování o tom, že mírnější opatření není možné uložit s odkazem na dřívější protiprávní jednání cizince.

Otázkou, zda správní orgány musejí uložení zvláštních opatření posuzovat také v případě zajištění dle § 129 zákona o pobytu cizinců, se již zabýval Nejvyšší správní soud a to konkrétně v rozsudku ze dne 18. 10. 2012, č.j. 7 As 107/2012-40, kde mimo jiné uvedl: „...v případě zajištění cizince za účelem jeho předání podle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců je nutno dát přednost výkladu, který bude souladný s čl. 15 návratové směrnice a také s čl. 8 Listiny a čl. 5 Úmluvy. Lze proto shrnout, že před zajištěním cizince za účelem jeho předání je správní orgán povinen zvážit využití mírnějšího opatření, konkrétně zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců.“ Lze uzavřít, že bylo povinností žalovaného vyjádřit se v napadeném rozhodnutí k otázce, proč se v případě žalobce jeví mírnější donucovací prostředky ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jako neúčinné či neaplikovatelné. Jakýkoliv jiný postup by byl neslučitelný s čl. 15 odst. 1 návratové směrnice.

V posuzovaném případě dospěl soud k závěru, že žalovaný při hodnocení mírnějších opatření za účelem vycestování postupoval zcela v souladu se zákonem. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí neomezil na pouhé obecné konstatování o nemožnosti využití alternativních možností, ale popsal a náležitě zdůvodnil důvody, na jejichž základě považuje využití mírnějších opatření v žalobcově případě za nevhodné. Zmínil zejména skutečnosti, že žalobce nevlastní žádný platný cestovní doklad ani vízum, nedisponuje ustálenou adresou, na níž by se mohl zdržovat a také fakt, že žalobce nemá prakticky žádné finanční prostředky, které by mohly posloužit ke složení finanční záruky dle § 123c zákona o pobytu cizinců.

Soud se dále neztotožnil s námitkou žalobce, že by žalovaný za uvedených okolností, kdy nepřipadá uložení jednoho ze dvou mírnějších opatření fakticky v úvahu, měl zvažovat také další možnosti jak zmírnit zásah do osobní svobody žalobce. Jako příklad žalobce uváděl umístění do zařízení s mírnějším režimem, než jaký funguje v Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé – Jezové. Za situace, kdy žalovaný po náležité úvaze dojde k závěru, že pro konkrétní případ je nejvhodnější možností k realizaci vycestování cizince právě zajištění, je zcela logické, že k výkonu zajištění zvolí zařízení, které je pro tento účel zřízeno a jehož přísnější režim odpovídá podmínkám, pro dosažení kýženého efektu zajištění.

Za nedůvodnou považuje soud také poslední námitku žalobce, že je fakticky trestán zajištěním za to, že se proti předání do Maďarska brání žalobou. Úkolem správních orgánů je při ukládání zajištění vždy zhodnotit, zda existují potenciální překážky, které by mohly bránit realizaci účelu, pro který bylo zajištění uloženo. Jestliže je taková překážka správnímu orgánu v době rozhodování o zajištění známa nebo v řízení vyšla najevo, je povinen učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování či předání cizince alespoň potenciálně možné (k tomu blíže usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č.j. 7 As 79/2010-150). Aby bylo rozhodnutí v dané části přezkoumatelné a tedy zákonné musí být zmíněná úvaha přesvědčivě zdůvodněna a samozřejmě zahrnuta do odůvodnění příslušného rozhodnutí o zajištění. Jedině tak má soud možnost přezkoumat, zda správní orgán nezneužil správního uvážení či nepřekročil jeho meze.

V posuzované věci shledal žalovaný právě výše zmíněnou žalobu za možnou překážku realizace předání žalobce. Byť podání žaloby nemá v tomto případě odkladný účinek, byl

žalovaný ze strany Ministerstva vnitra vyrozuměn o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že právě tato skutečnost vedla žalovaného k rozhodnutí posečkat s předáním cizince do doby, než Krajský soud v Praze o návrhu na přiznání odkladného účinku rozhodne. Žalovaný vycházel ze zřejmé úvahy, že toto rozhodování musí být provedeno bez zbytečného odkladu, do 30 dnů ode dne podání návrhu na přiznání odkladného účinku (srov. § 73 odst. 4 s.ř.s.), přičemž jelikož žalovanému byl znám termín podání žaloby, mohl si poměrně snadno učinit úsudek o jakou dobu je nutno zajištění žalobce prodloužit, aby za předpokladu, že odkladný činek žalobě přiznán nebude, zbyl dostatek času k realizaci předání žalobce. Žalovaný hodnotil zejména čas potřebný pro obstarání potřebných přepravních dokladů a komunikaci s dotčeným státem a zvažoval také čas nutný pro zabezpečení policejní eskorty k hraničnímu přechodu. Soud danou úvahu považuje za jasnou, logicky bezrozpornou a řádně a přesvědčivě zdůvodněnou.

Lze uzavřít, že soud v daném případě neshledal, že by došlo k pochybení žalovaného, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. dubna 2014

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně